

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Lampetio Diacono. 313.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Εὐσταθίου βασιλευμένους, καὶ ἀμειψαί
ἐαυτῷ τὴν προσσηροίαν βασιλεύοντος,
οἴχεται. τὴν γὰρ εἰπεῖν ἴσως ἔ
βίμης. ἢ γὰρ τῶν φιλαρέτων ἀνδρῶν
κοίμησις, ὡν εἰς τὸν αὐτὸς, τελευταίη
μὲν ἐστὶ τῶν λυπηρῶν, ἀρχὴ δὲ τῶν
ἀγαθῶν. τὸ γὰρ τῶν ἀθλων πέρας,
ἀρχὴ τῶν στεφάνων κατέστηκε.

Παλλαδίῳ Διάκονῳ. πβ.

Ἐχθρὴ πῆ ψυχῆ μου ὑπερρεπὲς, ὦ
φίλε, εἰς τὸ πτεῦναι μὲν τοῖς μεγί
στοις καπορθάμασι, ἀπιτῶν δὲ τοῖς
μεγάλοις ἀμαρτήμασι. διὸ καὶ τῆς
σκάνια μὲν διηγουμένους ἐπαυῶ. τῆς
δὲ ταῦτα, εἰ μὲν δυνάμει, ὑπερ
μύζω. εἰ δὲ μή, τῶ στυγνάζειν ἀνα
τέλλω. εἰ ποῖνω καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀρ
ρήκταί τινα χεῖρ σου ῥητορεύσαντα ἐπέ
φύμισα, μὴ ἐμοὶ χάριν ἴδω, ἀλλὰ τῶ
θεῷ τῶ ποιούτῳ μοι παραίρεσιν χα
ρισιαμύθω. καὶ σωρῶ σκάνιον, δι' ὧν
σπαρῆς, ἐλέγχων. ἔγω γὰρ ἐγὼ χά
ριν εἰσομαι, εἰ μὴ ἐλεγχόμην ὑπὸ
σου, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀληθείας τὸ λό
γον ποιησάμενος.

Λαμπητίῳ Διάκονῳ. πγ.

Ἰδί, ὦ σοφίας ἀυτοφύες ἀγαλμαῖς
ὅτι ὁ καλλίνικος τ. ἕρτων βασιλεὺς,
ὁ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἔπι
δημίαν τῆδε ποιησάμενος, πᾶν τὸ ἀ
μαρτάνον ὡς βάρβαρον χειρωσάμενος,
ὡς οἰκέον μετὰ τὴν νίκην ἄκτειρε.

Πέτρῳ σχολαστικῷ. πδ.

Ὁ μὴ μόνον τοῖς ἀδικουμένοις ἐπα
μύων, ἀλλὰ καὶ ὅπως μηδ' εἰς ἀδικί
αν παραμυθούμενος, ἕτος ἔ μόνον ἀρ
χὴν δραστήριος, ἀλλὰ καὶ νομοθέτης σο
φὸς διχρῆς ἀν εἰη καλεῖσθαι. τὸ μὲν
τῆ ἀρχικῆ δυνάμει, τὸ δὲ τῆ ψυχ
κῆ συνιστῆ Διάκονα τῆ δόμους.

Eustathio nomen esse grauiter & moleste
ferebat, ac nomen suum immutare cupie
bat, hinc abscessit. Neque enim fortasse
dicere fas est, mortuus est. Nam proborū
virorum (quorum numerum ipse quoque
augebat) somnus, molestiarū quidem finis
est, bonorū autem initium. Siquidē cer
taminū finis, coronarum principiū existit.

Palladio Diacono. 312.

Ea quodammodo animi propensione
sum, o amice, ut maximis quidem virtuti
bus fidem adhibeam, ingentibus autem
peccatis abrogem. Ex quo efficitur, ut eos,
qui illa commemorant, laudibus afficiam,
iis autem, qui hæc narrant, si possum, si
lentium indicam, sin minus, tristem vultū
preferendo eos reprimam. Quamobrem,
si hosti quoque tuo, qui infanda quædam
aduersum te prolocutus fuerat, os ob
struxi, ne mihi, sed Deo, qui mihi hanc a
nimi inductionem dedit, gratiam habeat
que, ut illum, per ea quæ agis, coarguas,
enitere. Nam ita demum ego gratiam tibi
habiturus sum, si non tuæ, sed veritatis cau
sa verba fecisse comperiar.

Lampetio Diacono. 313.

Illud scito, o nativum sapientiæ simula
crum, quod ille victoriæ pulchritudine
insignis cælorum rex, qui ob humani ge
neris salutem huc venit, posteaquam id
omne, quod peccabat, tanquam barbarum
subegit, tum verò partam victoriam tan
quam miserationi habuisse.

Petro Scholastico. 314.

Qui non solum eos, quibus iniuria fit,
vltificatur, sed etiam illud providet, ne quis
alium iniuria afficiat, hic non modò acris
ac fortis principis, verum etiam sapientis
Legislatoris nomen meretur: ut qui alte
rum per imperij potentiam, alterum per
animi prudentiam conficiat.